

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 105. szám

2001. szeptember

Naponta egyszer

Naponta egyszer
kezedbe kellene vened az ígét,
a Szentírás egy ígétjét.

Vigyázz, mert oly hamar
elnyomja más, és
átírja, hogy
neked tetszőbb legyen.

Ne próbáld
sietve megcsapolni,
erőszakkal megszarolni,
hogy kegyessé tegyen.

Egyszerűen csak légy csendben!
A némaság, az odahallgatás és
rácsodálkozás
már imádság,
és minden tudás és szeretet kezdete.

Érintsd meg az ígét minden oldalról,
aztán tartsd a Napra,
és tedd a füledhez,
mint egy kagylót.

Egy napra dugd a zsebedbe
úgy, mint egy kulcsot,
tartsd ott,
mint saját kulcsot.

És kezd el ma!
Akkor talán megtörténik
a mennyben és a földön is
„a Te akaratod”.

Paul Roth

Indulásom a szeretet- szolgálatban

(II.Péter 1:10.)

17 éves voltam, amikor lelkipásztorunk feleségével, (Káldi Józsefné) Lenke nénivel a jövőmről beszélgettünk egy különös leánykérés kapcsán. Be kellett látnom, hogy kis falunkban, Okányban az élet nem sok jót tartogat számomra. A nagy lehetőség pedig nem sokat váratott magára. Amikor egy új folyóirat érkezett a gyülekezet részére Szeretetszolgálat címmel, izgatottan beszélgettem az újságban megjelent felhívásról Lenke nénivel. A közelmúltban megalakult Diakonissza Intézet növendékeinek fényképe alatt jelentkezési feltételek álltak:

- legalább 2 éves gyülekezeti tagság
- 18 életév betöltése
- 8 általános iskolai végzettség

Bár én több szempontból sem feleltem meg a követelményeknek, úgy éreztem, meg kell próbálnom. Az édesanyámtól való elszakadás nagyon nehéz volt, hiszen édesapám és nővérem akkoriban bekövetkezett

halála mindkettőnket igen megviselt. Azonban akkor is magára kellett volna hagynom Őt, ha férjhez megyek, így nehéz szívvel bár, de útnak indított.

1948. augusztusában izgatottan érkeztem Bp-re, ahol családuknak egy régi ismerőse, Gyarmati néni fogadott kedvesen. Beszéltem nekem a diakonissza lányokról és a kórházi feladatokról. A felvételi beszélgetés során először a kórház igazgatójával, Dr. Ferenc Pál főorvos úrral találkoztam. Egyetlen különös kérdése volt csupán: „Miért megy gyorsabban az ember biciklivel, mint gyalog?”, majd megkérdezte, mikor tudok kezdeni. Másodszor Bretz Emil testvéremmel beszélgettem, aki tájékoztatót a rendről és a szokásokról. Fel sem merült az az apróság, hogy még nem voltam 18 éves, és nem rendelkeztem 8 általános iskolai végzettséggel. Miután minden ilyen akadálymentesen zajlott, beláttam, hogy jelentkezésem Isten akarata is volt, nem csak az enyém. Hálás voltam ezért.

A szeretetszolgálatban eltöltött kezdeti évek nehezek voltak, az első két évben nem kaptunk fizetést sem. Azonban szép hivatásként éltük meg a beteg gyerekek ápolását, gyógyítását.

Legyen áldott az Úr vezetéséért, amit eddigi életemben gyakorolt, amelyet a szeretetszolgálat elhívása jegyében élhettem.

Bartha Dezsóné

Egy puszta helyre

Egy puszta helyre el tud vinni néha,
hogy Vele lennél csupán, egyedül?
Vagy lábad JÉZUST így követni
béna?
Mellé szegődni sosem sikerül?

Én nem tudom, hogy mennyit ér a csended,
és hogy van-e; de hidd el, én soha
nem nyugszom meg, csak Jézus lába mellett,
ha hallgatom, s elcsendesít szava.

Kívül-belül ha meggyötört a lárma,
egy puszta helyre menj csak el VELE!
Áthatja lelked ott a csend varázsa,
és életedbe árad élete ...

Füle Lajos

Kulcsos gyerekek

– Furcsa, kissé szomorú nyakláncot viselnek elég sokan az iskolában – mondta Sándor bácsi, Kati osztályfőnöke, és meleg mosollyal nézett végig az osztályon –, a lakáskulcsot akasztották nyakukba. Néhány órát egyedül kell tölteniük otthon, szüleik nélkül.

Kati sóhajtott, majd jelentkezett:

– Talán nem is az a legrosszabb, hiszen mással is előfordul, hogy egyedül maradnak, hanem az, amikor hazamegyünk, nekünk kell kinyitni az előszobaajtót. És bentről nem hallatszik anyu hangja ...

Béla, aki minden alkalmat megragadott arra, hogy megnevetesse a környezetét, most is megszólalt:

– Az én mamám bezzeg fogad engem. Azt kiáltja: „Ne csapd be az ajtót és töröld le a

lábad!” –Ez jobb?

Voltak akik nevettek, de Kati azt felelte:

– Még ez is jobb! – Klári egyenesen Bélára támadt:

– Magadtól is letörölheted a lábad!

Sándor bácsi ceruzájával kopogott az asztalon:

– Másról akartam most beszélni veletek! Arról, hogy van-e ilyenkor bennetek félelem? Rossz érzés-e egyedül lenni? És elmondátok-e ezt, beszéltek-e erről szüleitekkel?

– Nem – áll föl Géza –, pedig engem kérdez apu, de mindig azt felelem, hogy nem félek! És ez igaz is, nem félek, valami más érzek ...

– Szorongást – egészítette ki Sándor bácsi, majd az osztályhoz fordult: –gyerekek, a szülőkkel szemben nincs értelme bátrabbnak látszani, mint amilyenek vagytok. Mondjátok meg nekik, ha féltek! Ha rátok telepszik a magány érzése! Sokkal jobb, ha ők tudnak erről, mint ha ti inkább kimentek a térre, az utcára, és ott keresitek a társaságot!

Csöngettek.

– Azért, ha valaki már tizenkét éves, csak nem áll oda a mamája elé azzal, hogy nem jó neki egyedül – méltatlankodott Géza, de Kati elhatározta, hogy ő megfogadja Sándor bácsi tanácsát, és beszél erről mamájával. Még vacsora előtt szóba hozta, miről beszéltek ma osztályfőnöki órán.

– Te is félsz, Katikám? – anyu hangjában őszinte aggodalom bujkált.

– Igen – bólintotta Kati – néha!

– Jól tetted, hogy beszéltél erről – mondta anyu némi hallgatás után –, magam is gondoltam rá, hogy olykor fölhívlak telefonon, és megbeszélhetnénk azt is, hogy időnként Rózsi nénihez mennél. Felajánlotta...

Kati arca fölragyogott.

– Az jó lenne!

Anyu magához ölelte Katit:

– Tudod, hogy szeretlek kislányom, de Isten még jobban szeret téged. És Ő megígérte, hogy velünk van – tehát veled is – min-

den napon, a világ végezetéig. Akkor is, ha magányosnak érezzük magunkat. Neki minden rossz érzésedet elmondhatod.

– Hogyan?

– Imádságban.

– De olyan szöveg nincs az imádságban.

– Saját szavaiddal mondd el. Tudod mit mondjuk, el most mindjárt együtt!

Kati akkor tudta meg, hogy az imádság tulajdonképpen beszélgetés Istennel, és akkor tanulta meg az Ő válaszát is, melyet a Bibliában olvastak anyuval: „**Légy bátor és erős... ne félj és ne rettegj. mert az Úr veled van, nem hagy cserben és nem hagy el!**” (1.Krónika 20:20.)

A zárba illő kulcs című könyvből – Evangéliumi Kiadó

Isten és ember

Egy vallástalan farmer levelet írt a helyi újságnak.

“Szerkesztő úr! Folytattam egy kísérletet a földemen. Fölszántottam vasárnap, majd bevettem egy másik vasárnap. Minden további munkát vasárnap végeztem el. Vasárnap arattam.

És mi az eredmény? Júliusban hektáronként több mázsa gabonám lett, mint a szomszédomnak.”

A következő héten, amikor kinyitotta az újságot, ott látja a levelét kinyomtatva, ahogy megírta. De alatta volt egy rövid szerkesztőségi megjegyzés:

“Isten nem mindig júliusban nyújtja be a számláját.”

– Mi, emberek csődöt mondhatunk, sőt voltaképpen szüntelenül csődöt mondunk; Isten azonban sohasem vall kudarcot!

– Olyan hitre van szükségünk, amely Istenben gyökerezik, és amely elvárja Tőle, hogy megtartsa szavát, és mindazt megcselekedje, amit megígért

Drágakő

Egy utazó szerzetes talált egyszer egy drágakövet, és megtartotta. Másnap egy másik utazóval találkozott, s amikor a szerzetes kinyitotta tarisznyáját, hogy megossza a vándorral szerény vacsoráját, az meglátta a kincset a tarisznya mélyén, s megkérte a szerzetest, hogy adja oda neki. A szerzetes készségesen neki adta. A vándor tovább indult, s nagyon örült a váratlan ajándéknak, amely elegendő volt arra, hogy egész hátralévő életére kényelmet és gazdagságot biztosítson magának.

Néhány nappal később azonban visszatért, és a szerzetest kereste. Megtalálta, visszaadta neki a követ, és így szólt hozzá könyörögve:” **Most arra kérlek, adj nekem valami sokkal értékesebbet, mint ez a kő. Azt adj nekem, ami arra indított téged, hogy ezt nekem add.**”

/Anthony de Mello/

– .Az Úrtól függünk! Ő az, Aki vezet és gondoskodik ideigvaló és örökkévaló szükségleteinkről mindaddig, amíg bízunk Benne. Miközben a hitetlenség csak a nehézségeket látja, a hit az Úrra tekint.

– Amit Krisztusért odaadunk, az nyereségünk; amit megtartunk magunknak, az valójában veszteségünk.

– Túlságosan ragaszkodunk a látható és időbeni dolgokhoz, és túl kevésé a láthatatlanokhoz és örökkévalóakhoz.

– Amikor Isten ígéretet tesz nekünk, ő azt komolyan gondolja.

/Hudson Taylor válogatott gondolatai/

Új szívet adj!

Új szívet szeretnék, Uram,
A régi néma már,
Leengedtek a húrjai,
Nincsenek már dallamai,
Imát is alig tud mondani...

Új szívet szeretnék, Uram,
A régi... az sivár,
Kiszáradt benne a virág,
Ha öntözi is kegyelmi ár,
Nem terem újat már...

Igen, új szívet adj, Uram,
A régi szív beteg,
Nincs benne szent tűz, lángolás,
Másokért élni-akarás,
Megháttrál, ha jön támadás!

Egészen újat adj, Uram,
Ne azt a tegnapi!
Olyant, mely Arcod tükrözi,
Nincsenek porban szárnyai...
S a hitharcomat megnyeri!

Lázi Sándor

Egy fiatal lány gondolatai

Annyi kérdésem lenne hozzád, de egyet sem tudok kimondani. Ebben talán, ebben az egyetlen dologban kedvedre teszek. Mi mindent meg nem próbáltál, hogy elhallgattass engem! Egyszer az arcomba is vágtd az igazságot: miként akartál elhajtani, de semmi sem segített, annyira kapaszkodtam beléd, ragaszkodtam az élethez. Semmiképp

nem akartad, hogy megszülessek. De megszülettem. Magányos győzelem volt ez. Meg tudod nekem valaha is bocsátani? Vagy azt gondoltad, majd meglátjuk, ki bírja tovább? Ezért hagyta addig sírni, míg a szomszédok ki nem hívták a rendőrséget, mert nem bírták tovább hallgatni? Ezért nem simogattad meg a fejemet, ezért nem zárta soha a karjaidba? Talán ezért nem babusgattál? Nem kaptam tőled puszit, nem vigasztaltál, nem neveltél velem ... Talán ezért nem veszekedtél velem soha igazán, mert magad is tapasztaltad, hogy a közömbösség is tud ölni? Emlékszel milyen barátságtalan voltál, amikor mások felköszöntöttek a születésnapomon és velem ünnepeltek – velem, a te nem kívánt gyermekeddel? Neked pedig – ha őszinte vagy, elismered – eszedbe sem jutott, hogy ezen a napon születtem. Soha nem akartál engem, én erőszakoltam ki magamnak az életet – amely még mindig tart.

Mi lesz, ha most búcsút veszek az álmaimban élő édesanyámtól, attól az asszonytól, akinek puha, kitért karjai vannak, és kezei is nyitva vannak a számomra? Álmaim anyja olykor a te vonásaidat viseli, és arra csábít, hogy közeledjem hozzád. Amikor aztán eléd futok, lassan hátat fordítasz nekem, hogy ott álljak; nevelsz, míg meg nem fagy bennem minden. Közben tanulom, hogy búcsút kell vennem az álmotól, egy másik viszont beteljesedik: Nézd a kitért karjaimat, nézd a szívemet, mint ver. Szeretnek, és én élek és szeretek... Neked talán sosem volt erre lehetőséged.

(Doris Reinthaler Ethos 96/3)

Rád vallanak

RÁD vallanak nyarak, telek,
A fák is ott a dombon.
Nagybetűvel írom NEVED,
És nagybetűvel mondom.

Elöl, hátul, alul, felül
Körülvettél TE engem,
Csodáidon ámuldozik
Hálával telve lelkem.

Így élek itt ... Múltam, jövőm
Meg van tervezve Nálad.
Szándékaim, hitem, erőm
ígédre rezonálnak.

Füle Lajos

Értéktöbblet

Első osztályos kisgyermek voltam, és nagyon szerettem írni, rajzolni. Rengeg tollam, ceruzám, színes ceruzám volt. Szép hosszúak, mindenféle színárnyalatban. Az iskolában mégis a padszomszédom kicsi, elfarigcsált színesei tetszettek meg. Elhatároztam, hogy – jó gyerekszokás szerint – elcserélem őket. A többieknek viszont nem kellett az én szép, hosszú, új színes ceruzáim. Voltak ott negyedikesek is, akik talán tudták, hogy többet is kaphatnak kis ceruzáikért, ha valaki olyan nagyon meg akarja szerezni azokat. Megkérdezték hát: Anyukádnak otthon nincs arany nyaklánc, gyűrűje, vagy fülbevalója? Azokat hozd el, és neked adjuk a ceruzákat.

Hazaérve átkutattam a szekrényeket, és meg is találtam egy kis dobozban a ke-

resett „csereanyagot” – láncot, gyűrűt, fülbevalót. Ezeket másnap elvittem az iskolába, s boldogan elcseréltem a hön óhajtott színesekre.

Szüleim véletlenül vették észre a hiányt. S kérdőre vontak. Még aznap elmentünk a gyerekek szüleihez, és „begyűjtöttük” az általam elkótyavetélt ékszereket. Otthon nagyon kikaptam.

Akkor nem értettem, hogy miért? Ma már tudom. Az értékeket akkor még nem tudtam megkülönböztetni. Az általam sokra tartott ceruzát többre értékeltem az arany ékszernél.

Most is ez a kérdés: mit tartok értéknek? Az ékszereket, a pénzt, rangot, jól szituáltságot, műveltséget, vagy van valami, ami többet ér, ami becsesebb és értékesebb? Mint hívó ember nagy bizonyossággal tudom a választ: van!

„Az érték benned van...” idézhetném, de ez nem egészen pontos megfogalmazás. Az érték akkor van bennem, ha én Jézusban vagyok, Őbenne élek, járok, és Ő jelenti nekem a legtöbbet. Értékes csak akkor lehetek, ha Őáltala van valamim, ami jó, ami kedves. Ami emberileg értékesnek nevezhető, nem biztos, hogy érték a mennyben is, az Isten ítélőszéke előtt. „... ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is” (Mt. 6:21.) – mondja a Biblia.

Kívánom, hogy ne tévesszenek meg bennünket a „színes ceruzányi” értékek, hanem fedezzük fel az igazi értéket, a valódi kincset. Találjuk meg Jézus Krisztust, járjunk Ővele, és gyűjtünk mennyei kincseket magunknak, melyeket „a rozsdá és a moly nem emészt meg” ... És ezeket ne cseréljük el!

R.Surján Magdolna (BH.1977.)

Egy indiai falusi keresztyén imádsága egy városi látogatás után

Nem panaszkodom, hogy itt villanyvilágítás nincsen. De köszönöm, Uram, a fénylő csillagokat és az ezüstös holdat.

Nem panaszkodom, hogy itt nem mehetnek az Operába. De köszönöm Uram a fákon ülő madarak hangversenyét.

Nem panaszkodom, hogy itt sem múzeum, sem szobrok nincsenek. De köszönöm Uram a pillangókat, melyek a vadvirágokkal játszanak.

Nem panaszkodom, hogy itt vízvezetékünk nincsen. De köszönöm Uram a zúgó vízesést és a monszunesőt.

Nem panaszkodom, hogy itt nem kőházban lakom. De köszönöm Uram a bambuszt, amiből a kunyhómat építhetem. Nem panaszkodom, hogy itt nem lakhatok puha ágyban. De köszönöm Uram a puha gyepet, amelyen kényelmesen fekhettek.

Nem panaszkodom, hogy itt telefon nincsen. De köszönöm Uram hogy a barátaimért imádkozhatok.

Nem panaszkodom, hogy itt vendéglő nincsen. De köszönöm Uram, hogy az emberek, a szomszédaim vendégszeretők.

Nem panaszkodom, hogy itt nem élnek nagy filozófusok. De köszönöm Uram, hogy hihetünk tebenned.

Nem panaszkodom, hogy terveink a jövőre nincsenek. De köszönöm Uram, hogy Tebenned reménykedhetünk.

Nem panaszkodom, hogy mi itt műveletlenek és szegények vagyunk. De köszönöm Uram, amiért meggazdagítottál, hogy másokat szerethessünk.

Johnson Gnanabaranam

Látogatási nap

Egész nap erre a pillanatra várt, hat nap kemény munka után végre elérkezett – a látogatási nap!!

A férfi, a kulcsokkal, megérkezett, hogy a nagy és nehéz ajtókat megnyissa. A hideg, szürke folyosó élénk lett a melegen ragyogó fénytől. Alig tudott uralkodni az érzelmein.

A családok kezdtek szállingózni. Kikukucsált a szoba egyik sarkából, hogy megpillanthassa szerelmének fel-tűnő alakját. A hétvégeknek élt. Ki-mondhatatlanul szereti ezeket a látoga-tásokat.

Ahogy az autó megérkezik feszülten figyel. Aztán, végre megérkezik meny-asszonya, akiért bármit megtenne. Megölelik egymást, megebédelnek, és közben visszaemlékeznek, hogy régen milyen is volt. Egyszer csak elkezde-nek énekelni és tapsolni, majd egymás-ra nevetnek.

De túlságosan hamar vége van az egészségnek. Könnyek szöknek a szemébe és a menyasszonya elmegy.

Aztán az ember, a kulcsokkal, be-zárja a nehéz ajtókat. Hallható, amint a kulcs elfordul a zárban, jelezve ezzel a különleges nap végét. Ismét ott áll egyedül.

Tudja, hogy legtöbb látogatója jövő héten újból el fog jönni...

Amint az utolsó autó is elhajt, Jézus visszavonul magányába és vár a követ-kező vasárnapig – látogatási nap.

– ismeretlen szerző

Tanulni kell

Tanulni kell. A téli fákat.
Ahogyan talpig zuzmarások.

Tanulni kell. A nyári felhőt.
Lobbanásnyi égi-erdőt.

Tanulni kell mézet, diót,
jegenyefát és úrhajót,

a hétfőt, keddet, pénteket,
a szavakat, mert édesek,

tanulni kell magyarul és világot,
tanulni kell mindazt, ami kitarul,

ami világít, ami jel:
tanulni kell, szeretni kell.

Nemes Nagy Ágnes

Mondhatja-e az ember, hogy már nincs ér-telme, nincs tovább, amikor vár millió fel-fedezetlen, még nem tapasztalt, még nem kihasznált értelmes lehetőség?

Mert az Élet többet vár tőlünk, mint pusztá belenyugvást.

– (kommentár a Tanulni kell c. vershez.)

F a k a n á l

Afrikai harcsapörkölt túrós csuszával

Hozzávalók: 60-70 dkg harcsafilé, 2 evő-kanál olaj, 1-2 hagyma, 8-10 dkg füstölt szalonna, 2 db zöldpaprika, 1 db kisebb pa-radicsom vagy 2 kávéskanál pirospaprika, só, illetve gyúrt vagy száraz tészta, 30 dkg tehéntúró, 2 evőkanál zsir, 2 vagy 3 dl fi-nom tejföl, só.

A harcsapörkölt készítése: A harcsafilét kockára vágjuk, besózzuk és kb. egy órát állni hagyjuk, majd olajon megpirítjuk az apró kockára vágott füstölt szalonnát és

hagymát, hozzáadjuk a karikára vágott zöldpaprikát, paradicsomot és pirospapri-kát, néhány percig keverjük. Rátesszük a halat, felöntjük kb. 2,5-3 dl vízzel és na-gyon lassú forrással kb. fél órát főzzük.

Tálalás: A forró csuszát az ugyancsak forró harcsapörkölt mellé köretként tálaljuk, a maradék 1 dl tejfölből 1-2 kávéskanálnyi ízlés szerint a kiszedett harcsapörköltre tes-zünk, és forrón vagy melegen fogyasztjuk. A túrós csusza körettel tálalt harcsapörkölt-höz száraz vörösbort, elsősorban villányi cabernet sauvignon ajánlunk.

Egy kis derű...

– Hányszor etetik a Lánchíd oroszlánját?
– Valahányszor üvöltenek.

– Miért nem lehet megfejni az egeret?
– Mert nem fér alá a sajtár.

Reggel a csigagyerek így könyörög a ma-májának:

– Anyu, hadd menjek át az úttesten.
– Csak óvatosan, kisfiam! Délután jön erre egy busz.

A giliszta kérdi mamájától:

– Apu hol van?
– Elment horgászni.

Fájdalom

– Melyik a legjobb fájdalomcsillapító?
– ???
– A mínusz öt.
– Miért?
– Mert egyből hat (1-6).

Állati

– Hogy hívják a spanyol rigót?
– ???
– Rodrigó.

Pejkó

Palun a kisfiú az udvarról bekiabál az any-jának:

– Édesanyám, alighanem valami baja van a Pejkónak.
– Miből gondolod, fiam?
– Látom, hogy édesapám a vállán hozza a bőrét.

Eseménynaptár 2001. Szeptember

2.	9,00	Imaóra, Istentisztelet, Úrvacsora
	17,00	Istentisztelet
9.	9,00	Imaóra, Istentisztelet
	17,00	Román testvérek szolgálata gyüle-kezetünkben
14.	18,00	Előjárósági megbeszélés
16.	9,00	MKBK, Istentisztelet
	17,00	Gyülekezeti tanácskozás
	17,00	Istentisztelet
23.	9,00	MKBK, Istentisztelet
	17,00	Istentisztelet
30.	9,00	MKBK, Istentisztelet
	17,00	Istentisztelet
Okt. 14.		Hálaadó nap
Nov. 17.		Központi Énekkar Szolgálata gyülekezetünkben

Állandó alkalmaink

Kedd:	18,30	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,00	Bibliaóra
Vasárnap:	9,00	MKBK
	10,00	Istentisztelet
	17,00	Istentisztelet

- **Imaház:** Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok
- **Lelkipásztor:** Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u. 3..
Tel: 283-14-13

SZERETET - SZOLGÁLAT
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja
Felelős szerkesztő:
dr. Almási Mihály
Szerkesztő: Máté Dániel
Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban
Interneten: <http://ps.hu/szeretet-szolgalat>
Következő lapzárta: 2001. szeptember 30.